

[Hjortlund Christensen]

derledes, og vi kan ikke fortsat give hinanden tilskud på industri- og erhvervsområder, som ikke i sig selv kan være lønnende. Når et firma, uanset hvilken branche det er, kører med underskud, er vejen frem nytænkning, nye metoder og forskning, samarbejde om løsning af problemerne. Kort og godt, prisen er ikke tilskud fra andre erhvervsgrupper.

Når venstre ønsker en konjunkturudligningsfond, er det en nytænkning. Vi har jo de normale investeringsfunds, og selv om det er noget andet, er det dog en måde at henlægge midler på til udvidelse af økonomisk aktivitet. Den adgang har fiskerne selvfølgelig også, og de har også adgang til at opsamle underskud. Det er jo i øvrigt forhøjet til 5 år, og det må være tilstrækkeligt. At underskud i 1978 ønskes tilbageført til 1977 må fra venstres side være en forårsspøg.

Anders Andersen (V):

Jeg takker de ordførere, der har været positive over for forslaget. Jeg havde selvfølgelig håbet, at der havde været, om jeg så må sige bred tilslutning i folketinget.

Jeg tror, vi må erkende, at fiskerierhvervet står over nogle særlige problemer, som ikke kan sammenlignes med de problemer, man i øvrigt kan møde inden for erhvervslivet, idet man nemlig på internationalt plan har truffet beslutning om at begrænse fiskernes muligheder for at fiske, og det er det, der skaber et særligt problem.

Jeg lagde mærke til, at man fra alle ordførernes side var velvilligt indstillet over for tanken om at hjælpe fiskerne, men jeg ved ikke rigtig, hvad man har i posen til den hjælp. Det, vi foreslår her, er jo ikke en direkte statsstøtte. Det, vi foreslår, er, at de, der har haft store indtægter i 1977, skal kunne udligne disse indtægter sådan, at der kan hensættes noget af dem til brug i 1978 eller senere år. Altså at man skal kunne disponere over en del af den indtægt, man har erhvervet, ved at binde den til senere brug for derved at lempe de vanskeligheder, man formodentlig i stor udstrækning møder i 1978 rent indtægtsmæssigt.

Det andet, vi foreslår, er, at man skal kunne trække et underskud i 1978 fra i indtægten i 1977. Jeg hæftede mig ved hr. Bernhard Baunsgaards bemærkninger om tidligere debatter om disse ting. Jeg bliver nødt til at

sige, at hvis det havde været generelt, ville jeg have været betænkelig. Jeg ville også have været betænkelig, hvis det havde været et generelt forslag om på nuværende tidspunkt at lade en konjunkturudligningsfond træde i kraft for 1977, altså på et tidspunkt, hvor selvangivelser er indgivet, og hvor skatteligningen er i gang. Men det er en ekstraordinær situation, fiskerierhvervet befinder sig i, og jeg synes, dette høje ting kunne tjene et formål ved i en sådan ekstraordinær situation også at foretage en fordomsfri vurdering og bruge, skal vi så sige ekstraordinære midler.

Skatte- og afgiftsministeren var inde på, om det var på kanten af et forligsbrud. Jeg har lagt mærke til, at skatte- og afgiftsministeren ofte kommer ind på den tankegang; nu skal det jo ikke blive en hel mani for skatte- og afgiftsministeren. Dette er ikke et generelt forslag. Det er et specifikt forslag for en enkelt erhvervsgruppe.

Hvad angår særbehandling, har jeg forstået på fiskeriministeren, at det er hans tanke – det har han også offentliggjort i radio og fjernsyn – at give fiskerierhvervet en særbehandling med hensyn til konverteringer af udenlandske lån, en tankegang, man har afvist over for erhvervslivet generelt: generelt har man ikke kunnet få lov til at konvertere udenlandske lån og derved opnå den fordel, der ligger i en sådan konvertering ved, at man efter 1. januar 1976 kunne trække kurs- tab fra. Her giver man altså også en særbehandling for fiskerierhvervet, som jeg er helt enig i der er behov for – det er ingen kritik, tværtimod, tag det som en kompliment – men så kunne man også på de andre områder give den samme, jeg vil gerne sige særfordel eller de samme muligheder for at støtte et erhverv, der på grund af internationale aftaler er udsat for særlige vanskeligheder.

Det er i og for sig det, vi beder om med dette forslag, nemlig at man vil give den hjælp til selvhjælp, som ligger i det, dette at man ikke igennem en progressiv beskatning eller måske ved et animeret større forbrug vil kræve pengene ind i statskassen først, men overlade til de enkelte at disponere med hensyn til de vanskeligheder, de står med. Jeg synes, at et sådant forslag rent sagligt måtte kunne samle et flertal her i salen.

Jeg håber, at det under udvalgsbehandlingen vil blive muligt at opnå, skal vi sige en drejning i nogle af partiernes holdning, så